

2016. ÁPRILIS–JÚNIUS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 13. ÉVFOLYAM 4-6. SZÁM

PÜNKÖSDI GONDOLATOK

Amikor a Szentlélekről elmélkedünk, elkerülhetetlen, hogy a Szentháromság „mitikus” fogalma is szóba kerüljön. Az pedig a mi gazdag magyar nyelvünk egyik feltűnő fogyatékosága, hogy ennek a „Háromságos Személynek”, illetve ISTENnek a nevét többnyire „a”, „az” határozott névelővel szoktuk mondani, írni. Pedig tudjuk, hogy személynév előtt ez szükségtelen, sőt tilos (főként nyelvtanilag). Mindenesetre én is így beszélek „az” Atyáról, „a” Fiúról és „a” Szentlélekről. (Bocsáttassék meg nékem ez a vétkem!)

Csupán emlékeztetőül: „Az egy Isten Atyának, Fiúnak és Szentléleknek jelenti ki magát a Szentírásban” (Bapt. Hitv.). – Amikor most e fenséges személyiségekről próbálok vallást tenni, hadd mondhassam el hit-élményemet, az Ő megismerésük, el- és befogadásuk sorrendjében. Azt is előre kell bocsátanom, hogy nem érzem magamat méltónak e végtelen „Szentségek, Szent Lények” megközelítésére. Már is hallom lelkemben az intő szót: „Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz”!

A földi teremtmények világában az ember az egyetlen élőlény, aki Isten-tudattal rendelkezik. Alapszinten ez egy „lehetőség”, mint például a beszélés is. Folyamatosan, lépésről lépésre tanul meg beszélni az ember, csecsemő-korától kezdve, a folyamatos érettség és beszélésig. – Ugyanígy vagyunk istenhittünkkel is. Minden ember képes és tud hinni a „természet-feletti”-ben. Az egyént a körülötte élő személyek

vezethetik rá az „istenhit” útjára, mely úton kétféleképpen viszonyulhat az egyén a „témához”. Vagy hisz, vagy nem hisz. Száraz, közönséges megállapítással kimondhatjuk, hogy tulajdonképpen „mind-egy”. Ahhoz ugyanis, hogy valaki tagadja Isten létezését, először számolnia kell azzal a ténnyel, hogy Isten van. Ő azonban nem hiszi el, hogy van, sőt, tagadja.

A megszületett ember – testi-lelki-szellemi növekedésének üteme szerint – előbb-utóbb megismeri, megismerheti Istent. Ezt az Isten-ismeretet minden új egyed a szüleitől, őseitől, a környezetében élőkől, a már felnőttekből álló társadalomtól sajátítja el („szocializálódik”). Olyan istenkép alakul ki benne, amilyen Isten-képet „kap”. – Szent Ágostonnak tulajdonítják azt a felismerést, hogy „minden ember belső világában létezik egy ún. „úr”, melyet egyedül csak az Élő Isten képes kitölteni (betölteni). És ettől lesz az ember élete „komplet”, teljes, egész.”

Az én személyes Isten-tudatom első fejezete **Jézus Krisztus**. A legtöbb és a legvonzóbb, ami engem Jézusból megfogott: a szeretete. Elmondták, hogyan született, mint

királyi gyermek. Lelkemre kötöték, hogy Őt – ennek ellenére – sosem szabad „Jézuskának” becéznem, hiszen Ő az Örökkévalónak, a Teremtő Istennek a Fia. „Királyfi” ugyan, de olyan személy, akinek én legfeljebb az egyik szolgáló „kiszínasa” lehetek. Lehajló szeretetével, felajánlott barátságával sosem szabad visszaélnem.

Nekem az egész gyermekkorom, ifjúi életem tele volt Jézussal. Bármilyen történet, akármihez fogtam, ami nehéznek, újnak, meglepőnek tűnt, vagy lehetetlennek látszott. Ilyenkor én Jézust szólítottam, hívtam, kértem, segítsen, adjon erőt, képességet, kitartást – elvégezni a feladatot, a küldetést.

Jézus drága nevét kisgyermekkoromtól kezdve mind e mai napig állandóan mondom, kimondom, suttogom, harsogom. Amikor költővé avatott a Szentlélek, azóta alig van olyan versem, írásom, mely ne róla és megváltó munkájáról szólna. Többször előfordult, hogy életem útján mély szakadékok sötét bugyraiban kellett „tanulnom a leckémet”. Ilyenkor egyetlen biztos menedékem volt és maradt Jézus Krisztus. Ahogy a gyermek édesanyja után kap, ha baj van, úgy tapasztaltam, hogy Jézus mindig „vissza-ölelt” kínjaim között, szeretettel szólígtatott, bátorított, vigasztalt, drága ajándékokkal „becézgetett”. Nem voltam soha egyedül. Örök társam Ő, elkísér az út végéig!

A **Szentlélekkel** való mélyebb közösségem, végleges elköteleződésem akkor történt, amikor a „hivatást” kaptam a szent szolgálatra.

Isten Szentlelke ruházta rám a lélekmentést, az emberhalászatot, a tanúságtevést. Eleinte – így emlékszem – alig mertem, alig tudtam úgy kezdeni egy-egy imámat, hogy „drága Szentlélek!” – Vagy az Atya Istenhez, vagy az Úr Jézus Krisztushoz kiáltottam, hogy „add nekem a te Szentlelkedet”! A Szentlélekért bátran imádkoztam, de a Szentlélekhez bátortalan voltam. Hittudatomban Ő volt a „non plus ultra”, a legfelsőbb fórum. Tudom, hogy teológiaiilag ez indokolhatatlan, de mint tapasztalatot, el kellett mondanom. – Oktatóim szerint az Atyát kértem, küldje drága Lelkét – Fia, az Úr Jézus Krisztus által.

Boldog vagyok, hogy most már – méltatlan „tulajdonosként” – van Atya-Istenem, van Jézus Krisztusom, és van Szentlelkem. És én az övék vagyok. Mindháromé, illetve az Egy-Örökkévalóé.

Idős korom újabb lelki-szellemi megtapasztalása, hogy például igehirdetésre készülök, verset szeretnék papírra vetni, valami lelki üzenetet kellene szavakban megfogalmaznom. – És akkor elkezdek imádkozni. „Áldott Szentlélek, drága Vezetőm, kérlek alázattal, adj igei mondanivalót, tedd üzenetté a betűket, leheld beléjük formáló erőt. Kínálj meg jó gondolatokkal, ízes kifejezésekkel. Rólad és első-sorban a te dicsőségedre kívánok elmondani mindent, ami onnét „felülről” ered és árad. Csupán annyit szeretnék „elérni”, hogy valaki kapjon valamit Tőled – rajtam keresztül. Megértse helyzetét, elfogadja, befogadja és örüljön a bátorító szónak. Hogy együtt magasztalhassuk szent nevedet hűségédért, bölcsességédért, szellemi adományaidért – az Atya Isten dicsőségére, az Úr Jézus Krisztus kegyelme által.”

Hálás és boldog vagyok, hogy szeret az Atya, hogy testvérem a Fiú és világosságot adó Vezető Társ számomra a Szentlélek!

Gerzsenyi Sándor

ÜNNEPI ELŐZETES a reformáció 500. évfordulójára

Száz éve 1916-ban nyomtatták a kaposvári Szabó Lipót könyvnyomdájában az 1917-re megjelenő „Új-Testamentom, azaz Istennek Új Szövetsége a mi Urunk Jézus Krisztusban” c. sorozat első kötetét. A fordító *dr. Masznyik Endre* evangélikus lelkész, író, fordító, bibliatudós, a Pozsonyi Teológiai Akadémia igazgató tanára.

A címloldalról derül ki, hogy a „reformáció négy százados örömnepére magyar nyelvre fordította dr. Masznyik Endre. Ez a kötet a fordító saját kiadása”. Pozsony – Trianon előtt – az egyik legnevesebb protestáns teológiai akadémiánk székvárosa is volt.

A reformációra emlékezés egyik fontos területe a közelgő 500. évforduló kapcsán a történelem, a teológiatörténet stb. mellett kétség kívül a Szentírás „sorsa” felszabadítása, fordítása nemzeti nyelvekre, és persze az első, közel 500 éves fordítások értékelése, revíziója.

Magyar vonatkozásában a Károli Biblia és „utódai”, későbbi „társai” kerülnek szóba. Közülük most a Masznyik-Újszövetséget emelem ki, könyvtáram gyönyörű díszkötéses, száz éves példányát forgatva.

Ki is volt Masznyik Endre? Tiszaföldváron született (1857), Szarvason érettségizett, Sopronban, majd Pozsonyban tanult teológiát, ahol lelkési oklevelet szerzett. Két évig édesapja mellett volt segédlelkész. 1882-ben Budapesten bölcsész doktori címet nyert, miután kinevezték a

Pozsonyi Evangélikus Teológiai Akadémia tanárává.

1895-től 1917-ig volt az akadémia igazgatója, amikor nyugdíjba vonult. 1927-ben hunyt el 70 évesen, Budapesten.

Masznyik professzorral teológiai hallgatóként „találkoztam” az 1960-as évek vége felé, amikor egy hirdetés nyomán megvásároltam a „Pál apostol élete és levelei” c. sok kötetes remekművét egy kedves idős evangélikus lelképásztortól. Ezt a sorozatot 1895-től publikálta. Az én példányaimban Kókai Lajos bélyegzője található, aki neves budapesti könyvkereskedő és kiadó volt, de Rákosi Jenő könyvtárában is megfordult néhány kötet, Rákosi könyvtári bélyegzője szerint. Nagy hasznát vettem ezeknek a kiváló exegetikai műveknek tanulmányaim során.

Visszatérve a Bibliára. Masznyik az első kötetben az evangéliumot adja közre, (evangélium Máté szerint, stb.). A teljes Újszövetség fordításával 1925-re készül el, persze közben számos fontos írást publikált (pl. Luther élete, Evangélikus dogmatika, Jézus élete, stb.) A fordítás olyan jelentős, hogy a kor talán legnagyobb irodalomkritikusa, a Nyugat munkatársa, akadémikus, Schöpflin Aladár a Nyugatban (1926. 3. sz., irodalmi figyelő), hosszú cikkben méltatja. Az egyéb szempontok szerint is igen tanulságos írásból idézek.

„...A magyar Protestánsok Bibliája körül általában téves nézetek uralkodnak. A nagyközönség körében

Archív missziós videók a neten

Folyamatosan nő azoknak a történelmi értékű, dokumentum jellegű filmeknek, TV műsoroknak a száma, amelyek közösségünkkel kapcsolatosak. Jelenleg 81 ilyen filmet találhatnak kedves érdeklődő Olvasóink a világhálón. Az elérhetőség legegyszerűbb módja: A Google keresőbe beírni: „Dr. Almási Mihály” és ott a YouTube megnyitásával elérhetővé válik a folyamatosan bővülő anyag. Elérhető továbbá a www.lachaza.baptist.hu/videotar beírásával is, vagy a www.dralmasimihaly.hu honlapon.

általánosságban azt hiszik, hogy az a biblia-szöveg, amelyet az angol bibliaterjesztő társulat kiadványaiban használnak, teljesen Károli Gáspár műve. A valóság ezzel szemben az, hogy Károli Gáspár a maga idejében rendkívül érdekes, nehézkességei és latinizmusai mellett is gyökeres magyar ízű fordítása ma már inkább irodalomtörténeti és nyelvemlék. Lényeges részeiben elavult, az olvasó s különösen az egyszerű olvasó számára sok helyütt érthetetlen. Károli óta nemcsak a magyar nyelv alakult át teljesen, hanem az egész magyar gondolkodás, a műveltség és átalakult teológiai tudomány is, pontosabban állapította meg a Szentírás-szöveg értelmét. Ezért a protestáns egyházak már a XIX. század eleje óta érezték a Károli-fordítás javításának szükségét, ezt az átdolgozást többszörösen el is végezték, de bajosan mondhatni, hogy teljes sikerrel. Az átdolgozást mindig bizottságok végezték s a munka olyan is lett, amilyen a bizottságok munkája lenni szokott: egyenetlen és nem kielégítő. A ma használt biblia-szöveg nem a Károli tiszta zamatú szövege, de nem is a mai műveltség alapján álló szöveg, hanem változtatva hol az egyik, hol a másik, igen sokszor egyik sem. Az átdolgozók nem voltak eléggé stílművészek, sem arra, hogy megőrizték a Károli fordításából azt, ami benne jó: a hang régiességét, a gyökeres magyar nyelvi fordulatokat, a kifejezés áhítatos báját és népiességét, sem arra, hogy új, a mai magyar nyelvnek megfelelő bibliai stílust teremtsenek.

Károli fordítását mellőzni nem lehet, már csak a hagyomány miatt

sem, melynek vallási dolgokban még nagyobb fontossága és érvénye van, mint egyebütt. Aki tehát új Bibliát akar az emberek kezébe adni, annak számolni kell Károlival, mint mellőzhetetlen ténnyel. A nagy nehézség itt: átmenteni a régiből azt, ami erre érdemes, de közel lépni a mai olvasó igényéhez. Ezt próbálta meg dr. Masznyik Endre, a pozsonyi evangélikus teológiai akadémia volt igazgatója, aki régebbi műveivel, kivált Luther Márton és Pál apostol életrajzával már megmutatta, hogy stilszta hivatottsága megvan benne erre a munkára. Károli Gáspár nyomán újra lefordította az egész Új-testamentumot, mai nyelven, de a Károli-féle régies hang legfontosabb elemeinek lehető megtartásával.

Nem érzem magamat hivatottnak, hogy az új fordítás hűségéről, tudományos értékéről nyilatkozzam, ez a szakemberek dolga. Azt azonban meg tudom állapítani, hogy nyelvi művészet dolgában kiváló munka, a bibliai szövegnek megvan benne a maga bibliai zamata és mégis modern, mai észjárásunknak megfelelő, gyakran meglepően finoman árnyaló szöveg, amely nem állít semmiféle nehézséget az olvasó elé. Vannak más újabb magyar Új-testamentumfordítások is, ezekből azonban a stilszta jórészt hiányzik s inkább a tudományos, exegetikai hűségben keresik feladatuk megoldását. Hogy Masznyik fordításának mik az előnyei, azt talán legjobban úgy tudom érzékeltetni, ha ideírom egy részletét, Jézus keresztfeszítettetésének előadását Máté evangélista szerint..."

(A. M.)

Szókepuszta, 2016

Július utolsó vasárnapján, 31-én az idén is megtartjuk a tradicionális Szókepusztai Konferenciát. Akik részt vettek valamelyiken, tudják, hogy mire számíthatnak, akik még nem, de kíváncsiak rá, a Jó Pásztor honlapján (www.jopasztor.baptist.hu) tájékozódhatnak, ha visszakeresik újságunk július-augusztusi színes számait (filmeket, tv-közvetítéseket is találhatnak a www.dralmasimihaly.hu honlapon).

Az idei konferencia témáját Márk evangéliumából kölcsönözzük. Az Úr Jézus mondta tanítványainak: „**Pihenjete meg egy kevéssé.**” (Mk 6,31). A Károli Biblia kedves, szinte bensőséges hangulatú fordítása valami nagy áldást jelentő elcsendesedést, pihenést sugall. Ilyen konferenciát szeretnénk tartani. Csendben, békében az Úr lábainál letelepedve.

Most is lesz konferencia induló (Tóka Szabolcs testvér új szerzeménye), hangszeres és énekes szolgálatok, szólók, (neves hívő művészek előadásában) és sok éneklés...

Délután a szókepusztaiak találkoznak az újjáépített kápolnában, miközben a „jövevények” számos fakultatív program között válogathatnak.

Az árnyat adó óriás fák a Jó Pásztor erdőben, a varázslatos tavak, fenyvesek is várnak minket éppúgy, mint az ilyenkor sok-sok emléket ébresztő gyönyörű Zarándok-kápolna a kiállítással.

Készüljünk imádságos szívvel! Mindenkit szeretettel várunk!

Dr. Almási Mihály lelkipásztor
a Jó Pásztor konferenciák szervezője

Néhány téma: imaházépítések és átadások bemerítések, hangversenyek, vitafórumok pl. az állam és az egyházak közötti megállapodásról, a Teológiai Akadémia, a missziós központ és a szoborpark átadási ünnepe, szeretetszolgálati, gyermekvédelmi és evangélizációs filmek, a Békehírnök története, dr. Haraszi Sándor élete, Jimmy Carter és a magyar korona, Szókepusztai konferenciák, gyerektáborok, jubileumok, Héthalmi centenáriumi megemlékezés, stb. Bizonyára érdemes böngészni a filmek között. A honlapon pedig képgaléria, prédikációk, könyvek is találhatóak.

–am–

Ügynevezett „iga-hírdetés”

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű” (Máté 11,29-30)

Mit jelent tulajdonképpen az „IGA”?

Lexikálisan: Iga – az erő-kihasználásra tartott házi állat: ökör, bika, tehén, bivaly, vagy ló, szamár, öszvér – „befogására” szolgáló eszköz. Szarvasmarhának a járom, lófélének a hám lehet az igavonó eszköze.

Átvitt értelmű jelentése: elnyomott, kiszolgáltatott állapot, rabság, szolgaság – vagyis IGA.

Az iga a kocsi rúdja, elöl, keresztbe ráerősített eszköz, melynek segítségével az igavonó állat – ha ezt a nyakára kényszerítik – igen nagy teherrel megrakott szekeret is képes elvonszolni, maga után húzni.

Egy kis történet. – Élt a falukban egy Böde Lajos nevű állattartó ember. Bivalyai is voltak. Emlékszem, egyszer – cséplés idején – hatalmas nyári zápor szakadt alá. A cséplőgépet éppen át akarták húzatni a következő szérűre, az ott magasodó asztagok közé. A talaj azonban úgy felázott, hogy hiába „csépték” a lovakat, azok nem bírták kihúzni a latyakos állásból a gépet. Valaki elkiáltotta magát: hívjátok a Bödét! – Hamarosan megérkezett Lajos bácsi, meg a két bivalya. Befogták a gép elé a két cammogó fekete barmot, és egy-két suhintás a bőrkorbáccsal, az állatok szinte belefeküdtek a sáros talajba, de csak húzták, húzták-vonták. És a hatalmas cséplőgép kimozdult a helyéről. Egy órán belül már újra lehetett hallani a gép zúgását. – Az igavonók megoldották a problémát, nyakukon a direkt nekik készített igával.

Másik történetem gimnazista korom emléke. Latin óra. Római kori históriákat, kifejezéseket szótáraztunk, fordígtattunk. Egy emlékezetes idézet: „Sub iugum mittere”. A győztes római hadvezér „találmánya”. A legyőzött ellenséget diadalmenetben kísérték a legionárius hadtestek a cézár őfelsége színe elé a fővárosban.

Két lándzsát, ölnyi távolságra egymástól, keményen ledőfték a földbe. Egy harmadikat pedig – mellmagasságban – keresztben felül ráerősítettek. Úgy nézett ki távolról, mint egy nagy H-betű. Szégyeniga („iugum”) a legyőzött ellenség egyenkénti, meghajlított testű átvonultatására.

A rómaiak ugyanígy „iugumnak” (igának) nevezték a kocsira szerelt „fölhércet” is. Ez egy lépcsőszerű kovácsoltvas eszköz, arra lépve könnyebb volt feljutni a magas harci, vagy személyszállító szekérre.

Iga nevet kapott a hajón az evező-pad is, ehhez láncolták az evezős rabszolgákat. „Iugum” neve volt még

a kézi súly-mérlegen a mérlegrúdnak is. És még egy személyes kis történetecske.

Faluhelyen éltünk. Volt az udvarunkon egy kerekes kút, de a hatóság – főzésre és ivásra – egészségtelennek minősítette a kút vizét. A tőlünk mintegy félóránnyira található forráshoz jártunk – kannával, demizsonnal – ivóvízért. Édesapám egyszer a kezembe nyomott egy „igának” nevezett farudat. Mindkét végén rövid kötélrész, azon kampó. A forrásnál megtöltött demizsont és „kantát” ezekre akasztottam. Fel a vállamra a rudat! És így billegtettem hazáig könnyedén az egyébként nem könnyű vízfordó edényeket.

És még egy utalás. Kelet-Ázsia országaiban az igavonó példája a „rikxa-kuli”. A rikxa nem egyéb, mint emberi erővel vont, együléses, könnyű, kétkerekű „bérkocsi”. Ennek modernebb változata manapság a kerékpáros (biciklis) rikxa.

IGÁS Ige-idézetek:

- 1Móz 27,40. – Ézsaunak mondja atyja, Izsák: „Nem zsiros földön lesz a lakóhelyed, nem hull rád égi harmat. Fegyvered éltet, öcsédet szolgálod. De ha nekifeszülsz, letöröd IGÁJÁT nyakadról!”
- 5Móz 28,48. (Ha elhagyjátok az Urat...) – „Éhezve és szomjazva, mezítelenül és mindent nélkülözve szolgálsz majd ellenségeidnek, akiket rád bocsát az Úr. VASIGÁT tesz a nyakadra, míg el nem pusztít téged”.
- Ézs 9,3. – (A Messiás) – „Mert terhes IGÁJÁT, a hátát verő botot, sanyargatójának vesszejét összetöröd, mint Midján napján.”
- Jer 2,20. – „Réges-régen összetörted IGÁDAT, széttépted köteleidet, és ezt mondtad: Nem akarok szolgálni!”
- Jer 5,5. – „Elmegyek hát az előkelőkhez, és beszélek velük, ők biztosan ismerik az Úr útját, Istenünk törvényét. De éppen ők törték össze ezt az IGÁT, szaggatták le a köteleket!”
- ApCsel 15,10. – „Most tehát miért kísértitek azzal Istent, hogy olyan IGÁT tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudunk elhordozni?”
- 2Kor 6,14. – „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás IGÁBAN, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?”
- Gal 5,1. – „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság IGÁJÁBA fogni.”

Az iga olyan eszköz, amely önmagában ugyan nem tűnik könnyűnek, sőt, talán nehéz is, de amellyel egy sokkal nehezebb (kényszerű) munka elvégzése könnyű.

nyebbé, lehetővé tehető. Alapvetően fegyelmezett életre, munkára, vagy kötelesség-teljesítésre szoktat.

A negatív értelmezés benne van nemzet-tudatunkban is. Szabadságvágyunk mindig arra irányult, hogy ledobjuk nyakunkról a rabigát, letépjük rabláncainkat. Nem akartuk soha a szolgasorsban tengődő, elnyomott emberek sanyarú sorsát élni.

Jézus Urunk példázatos hívó, tanító beszéde engem is zavarba hozott, amikor először igazán megértettem. El kellett döntenem, hogy elfogadom-e az Ő igáját, vállalom-e önként mellette – alatta – a szolgaságot. A Szentlélek végül is kiségtett feszült szorongásomból, amikor megtanultam hit-elődeink megnyugtató megoldását. Ők ugyanis ezt mondták: Ez nem kényszerű szolgaság, hanem áldott szolgálat. Elsősorban nem én fogadtam el Őt, hanem Ő – engem, az erőtlent, méltatlant, alkalmatlant. Aztán rám helyezte „igáját”. Nagyképvű dicsekvés lenne, ha most próbálnám sorolni, milyen szolgálatok végzésére tett alkalmassá az Ő IGA-kegyelme.

Az „énekíró” szerint: ha ezernyi nyelvem volna, akkor sem győzném sorolni, milyen szeretettel fogadta el és használta ezt a törékeny, botladozó, fáradékony testet és szellemet, melynek számos fogyatéka van. Drága Megváltóm azonban tudta irányítani igájával, Igéjével, bocsánatával, bizalmával, mellém rendelt házastárssal, lelki munkatársakkal, emberfeletti eseményekkel, gyógyító hatalmával ezt a testi-lelki-személyi betegségekre hajló személyt, személyiséget: életemet. Jó néhányszor jártam, járnom kellett a „halál árnyékának völgyében” is, Ő azonban úgy gondolta, hogy még van feladatom igája alatt, irányításával – munkálkodni.

Miért „gyönyörűség” Jézus igája? – Személyes élményt mondok el. Orvosi nyelven „pankreatitis” az a betegség, amely már másodszori műtétet „eredményezett” aktív szolgálati időmben. Ismerőseim szerint „már csak hálni járt belém a lélek”. Hónapokig kórházban szenvedtem. Lelki testvéreim országosra imádkoztak értem. Később tudtam meg, hogy az egyik budapesti gyülekezet imacsoportja összefogott gyógyulásom érdekében. Hetekig úgy jártak be a munkahelyükre, hogy kora hajnalban az imaház kistermében összejöttek, és gyógyulásomért fohászkodtak a nagy Gyógyítóhoz. És a drága Jézus méltatott rá, hogy viszszaadja egészségemet. – Nos, tehát ez a kis imacsoport jelenti a krisztusi igának a „gyönyörűségét”.

Másrészt pedig „könnyű” iga. Amikor az „iga” „szárnyakká” változik, és már nem súlya van, hanem fölemelő hatalma. Nyugdíjasként megadta az Úr, hogy még vagy tíz évig lelkipásztor nélküli körzetekben szolgálhattam. Az egyik körzetben kisebb szórvány-állomásokon végeztem a gyülekezet-gondozó munkát. Szerettem volna jól teljesíteni a küldetésemet, és azt

tapasztaltam, hogy itt az igehirdetés lett a „könnyű” iga számomra. Volt olyan időszak, hogy havonta harmincszor prédikáltam, és az elhívó Úr mindig adott hozzá Lelke által üzenetet, az elvégzéshez pedig erőt és kegyelme által evangéliumot, valamint lelkesedést is hozzá.

Igának nevezhetném írói szolgálatomat is. Könnyű és gyönyörűség. Ez nem a műfajra vonatkozó dicsekvő jelző-pár, hanem amit ez jelent számomra „alkotás” közben. – Régi börtönöket látogatva, megfigyeltem, hogy a „szigorítottban” nem csak a falba épített vas-kampóhoz láncolták a foglyot, hanem még a bokájára is láncot kovácsoltak, ennek a végére pedig egy súlyos vasgolyót erősítettek, nehogy megszökjön az elítélt. – Nekem az írás, mint feladat, sosem volt büntetés, hanem mindig ajándéknak tekintetem. Erre is vonatkozik Jézus mondása, hogy „az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű”.

Lelkipásztori szolgálomban időnként úgy éreztem, hogy „igavonó”-ként szinte „befeküdtem” a hámba, mégis alig haladtunk előre olykor-olykor. Vagy a súly volt túl nehéz, vagy az erő bizonyult kevésnek. De most, visszatekintve a hosszú útra, boldogan dicsőítem a kegyelem Urát – megtisztelő bizalmáért, hogy elfogadott eszközének, hogy igája hozzám szabott volt, s hogy az erőt is Ő adta mindig. Gyakorta elfáradtam, természetesen, de soha sem lett belőlem megfáradt, kesergő „kényszer-munkás”.

Nem azért vágyom a mennybe, mert hogy ott már nem „kell” dolgozni. Valaki így idézett egy régi szép éneket: Az a jó, testvérek, hogy ott „sok dolog nem lesz többé”. Hálás szívvel fogom mondogatni Jézus szavait majd odaát: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”. „Mindaddig, amíg Atyám dolgozik, én is dolgozom.” Mindig, vagyis örökre. Nem glóriával feldíszítve, hanem Jézus ottani „igájával”: a szüntelen való dicsőítés-mondás könnyű gyönyörűségével.

Gerzsényi Sándor

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845 • Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almásy Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

NEKROLÓG

Ma egy szeretett barátunk elvesztését siratjuk: Józan Ész, aki sok éven át volt közöttünk.

Senki sem tudja biztosan, hány éves volt, mivel születési adatai már régen elvesztek a bürokrácia útvesztőiben.

Emlékezni fogunk rá, mert olyan értékes leckéket adott nekünk, mint „dolgozni kell, hogy tető legyen a fejünk felett” és „mindennap kell olvasni egy keveset”; hogy tudjuk, miért lel aranyat, aki korán kel, és hogy felismerjük olyan mondatok érvényességét, mint „az élet nem mindig igazságos” és „lehet, hogy én vagyok a hibás”.

Józan Ész egyszerű és hatásos parancsok („addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér”) és megbízható szülői stratégiák („nem a gyerek, hanem a felnőtt dirigál”) szerint élt.

Egészsége akkor kezdett gyorsan romlani, amikor fura szabályokat kezdtek alkalmazni: jelentéseket egy hatéves kislányról, akit szexuális zaklatással vádoltak, mert megpusztilta egy osztálytársát; kamaszokról, akiknek iskolát kellett változtatniuk, mert feljelentették drogot áruló társukat, és a fegyelmezetlen diákját megdorgáló tanítónő elbocsátása csak rontott az állapotán.

Józan Ész akkor kezdett háttérbe szorulni, amikor szülők csak azért támadtak a tanárookra, mert azok végezték el azt a munkát, amelyben a szülők csődöt mondtak: fegyelmezetlen gyermekeik fegyelmezését.

Még tovább hanyatlott, amikor az iskoláknak szü-

lői engedélyt kellett beszerezniük ahhoz, hogy beadjanak egy aszpirint, bekenjenek egy gyereket naptej-
jel, de tilos volt tájékoztatniuk a szülőket, ha egy diák drogozott, egy diáklány teherbe esett, (pláne ha abortuszt akart csináltatni).

Józan Észnek elment a kedve az élettől, amikor a Tízparancsolat neveltség tárgyává vált, némely „egyház” üzletté aljasult, és amikor a bűnözők kezdtek különb elbánásban részesülni, mint áldozataik.

Józan Ész számára kemény csapás volt arról értesülni, hogy az ember már nem védheti meg magát egy tolvajtól a saját házában, ellenben a tolvaj bepelelheti őt, ha kezét emel rá, és ha egy rendőr megöl egy bűnözőt, (még akkor is, ha ez utóbbinál fegyver volt,) azonnal eljárás indul ellene aránytalan védekezés miatt.

Józan Ész halálát megelőzte szüleié: az Igazságé és a Bizalomé, a feleségéé: a Bölcsességé, a lányaiké: a Felelősségé és a Törvényességé, a fiúké: az Ésszerűségé.

De élnek szörnyű mostohatestvérei: Hívják az ügyvédemet, Nem én voltam, Ne szólj bele, és a Társadalom áldozata vagyok.

Nem vagyunk sokan a temetésén, mivel nagyon kevesen fogták fel, hogy elment.

(Az írás Lori Borgman amerikai újságíróntól származik (<http://www.loriborgman.com/books/>), és 1998-ban az Indianapolis Star-ban jelent meg először angol nyelven, azóta kisebb-nagyobb módosításokkal, több nyelvre lefordítva kering az interneten.)

1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány • Adószáma: 18696619-1-13

A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány • Adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át.

Szeretettel kérjük olvasóinkat, ha támogatni szeretnék valamelyik alapítvány misszióját adójuk 1%-ával, akkor a rendelkező nyilatkozaton ezt tegyék meg. Itt jegyezzük meg, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány szervezésében épült újjá a szópkepusztai imaház és létesült, ill. bővült a gyermektábor, kialakításra került a parkerdő.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Fájdalomtól megtörve tudatom mindenkivel, aki szerette és tisztelte, hogy testvérem
Dr. Hernádi Mária földi életét befejezte. Temetéséről később intézkedünk.

Hernádi Éva

Isten és én: kapcsolat?

Isten és én nagyon hosszú, már lassan 38 éves kapcsolatban állunk. Komoly, és konfliktusokkal terhes kapcsolat volt ez, ami a mai napig megtölti az életem szeretettel, odaadással, és humorral. Persze amikor valakivel kapcsolatunk van, akkor valamilyen mélységig ismernünk kell. Most visszagondolva, kisgyermekként sokkal jobban ismertem az Urat, mint kamasz koromban, vagy fiatal felnőtt koromban.

Katolikus háttérből származom, a szüleim a „maguk módján” hisznek Istenben, de a 8 évvel idősebb testvéreim, a keresztszüleim és a nagyszüleim nagyon komoly hangsúlyt fektettek az én hitéletemre. Ez a figyelem még ma is él bennük. Azt hiszem, sokat aggódhattak is miattam, mert nem voltam jó gyerek. Mindent és mindenkor megkérdőjeleztem az életemben, kivéve két dolgot: Isten van, létezik, és szeret engem. A nagy kérdés viszont sosem az volt, hogy Isten szeret-e, hanem az: én akarom-e azt, hogy szeressen.

Emlékszem két meghatározó találkozásra Istennel még 4-5 éves koromból. Az egyik az volt, amikor a Balatonnál nyaraltam keresztszüleimmel, és ott a pap a Miatyánk imádkozása közben, a mise kellős közepén meghalt. Nekem befogták a szememet, és azonnal elvittek, amit nem értettem. A mai napig hiszem, hogy az a pap Isten legnagyobb ajándékát tudhatta magának azzal, hogy szolgálata közben vette magához. Ott hittem el először azt, hogy „a tetteiteknek meg lesz a jutalma” (2Krn 26,4).

A másik alkalom az volt, amikor egyszer nem tudtam aludni, és ezért az ablakban ülve imádkoztam. Akkor lett új szobám, amit már nem kellett a nővéreimmel megosztanom. Ez kicsit félelmetes, hát imádkoztam. A csillagokat nézve nagyon kicsinek éreztem magam, és jelentéktelennek. Ima közben azt éreztem, hogy milyen jó, hogy egy porszem is fontos Isten teremtésében. De arra is rájöttem, hogy ha Jézus most jönne el, akkor én és a tesóim nála találnánk helyet, de a szüleim nem. Már nem az én életemért és a félelmek ellen imádkoztam, hanem, hogy ne most legyen itt a világ vége. Adjon az Úr időt a családomnak, hogy hozzá találjanak.

Sajnos a gyerekből előbb kamasz, majd felnőtt lesz, és nekem ez az előbbi nehézségre sikerült. Dühös és keserű kamasz voltam. Isten és Jézus akkor sem kérdőjeleződött meg és a szeretetük sem. Ám azt tapasztaltam, hogy akinek szoros a kapcsolata az Úrral, annak nehéz, és megpróbáltatásokkal teli élete van. Úgyhogy a lázadásaim arra irányultak, hogy ezt a szeretetet visszatartsam.

Bár középiskolában apácák tanítottak (Svetits Katolikus Gimnázium és Leánynevelő Intézet), a kollégiumi

mi évek csak eltérítettek Isten útjáról. Elkezdett érdekelni az iszlám, a buddhizmus, a mormon vallás, a protestáns vallások és az ezotéria.

Végül pedig lázadó kamaszból gyökértelen felnőtt lettem, aki tovább menekült a szeretettől. Azt tudtam, hogy Isten szeretetét nem érdemlem meg, de azt sem hittem el, hogy emberét megérdemelhetem. Amikor 15 éve megszületett a lányom, akkor éreztem először, hogy a szeretetet nem érdem szerint kapjuk, hanem csak kapjuk. A szeretetért a másoknak nem kell semmit adnia. Ez számomra félelmetes dolognak tűnt. A szeretet sok mindent megváltoztat. De továbbra is azt tapasztaltam, hogy ez a változás, mint minden változás félelmetes.

Láttam a testvéreimet, láttam a testvéreim családjait, gyermekeiket, és templomi szolgálataikat, de nem értettem. Egy valamit mindig tudtam magamról: soha nem akarnék ilyen szolgálatot végezni. Nem szeretnék más emberek lelkével mélyrehatóan foglalkozni, és soha nem vállalnék olyan feladatokat és hivatást, amelyben missziós, vagy komoly gyülekezeti feladataim lehetnek.

Megtérésem

Emlékszem az első alkalomra, amikor betévedtem egy baptista imaházba. Elindultam a vasárnapi misére az Árpád hídtól a Lehel tér felé. Egy nyitott ajtó előtt mentem el, ahonnan szólt a zene. Gondoltam, nem nagy dolog, ha a templom helyett ott hallgatnám meg, mennyire rossz ember vagyok. Bementem, és ott ragadtam.

Életemben először nem arról hallottam, hogy Isten hogyan büntet meg. Inkább arra biztattak, hogy legyen kapcsolat az Atyával. A kapcsolat viszont valamiféle ismeretet feltételez. De Istent már régen nem ismerem saját tapasztalatból, csak mások leírásából. A lelkész javasolt egy nagyon jó megoldást: Ismerd meg Istent! Ne arra hallgass, ki milyennek mutatja neked, hanem ismerd meg egy hiteles forrásból. A Bibliából. Aznap felírtam az ígét: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Este elkezdtem elolvasni a Bibliát.

Harmadéves pszichológus hallgatóként éppen akkor írtam a kis-diplomamunkámat. Maga a pszichológiatanulás is nevetségesnek tűnhetett, tekintve, hogy nem voltam túl empatikus, és bevallhatom, eszem ágában sem volt segíteni. A pszichológiai tanulmányok alkalmasnak tűntek arra, hogy magamat karban tartsam, hogy esélyt kapjak arra, hogy valami módon a lelkemben tátongó hiányt betöltssem.

Ebben a nem túl magasztos helyzetben kezdtem neki ennek a dolgozatnak, amiben összehasonlítottam a keresztyény, a buddhista, az ateista és az ezotikus

szemléletű pszichoterápiák lehetőségét, technikáját, működését. Furcsa látni az Úr irányítását az életemben. A dolgozat írása közben jutottam el az Angyalföldi Baptista Gyülekezetbe. És pár hónap után megtértem. Felismertem, hogy nem érdemlem meg Isten kegyelmét és Jézus Krisztus ajándékát. De szerencsére a szeretetet nem kiérdemelni kell. És a kegyelem pont attól kegyelem, hogy nem érdemeljük meg. Kapjuk. Érdemtelenül.

A megtérésem óta sokat változott az életem. Bemerítkeztem, és igyekszem szolgálni. Olyan dolgokat teszek, amiket egész életemben kerülni akartam. És nap mint nap arra jövök rá, hogy az Atya nem ismer akadályokat. Nem baj, ha egy feladatra nem vagyok alkalmas, Ő alkalmassá tesz.

2014 karácsonya előtt nem sokkal csatlakoztam a hatvani gyülekezetplántáláshoz. Igazából senkit nem érdekel, hogy nem akartam missziói jellegű szolgálatot, mert ha Istennek terve van velünk, akkor annak a tervnek nincs értelme nemet mondani.

Az Atya tervvel állt elő: költözzek Hatvanba, ott ad munkát, és tervében van ez a szolgálat. Én erre nemet mondtam. Kifogásaim bőven voltak: budapesti vagyok, sosem éltem vidéken. Piroska lányom Budára jár iskolába, Budapesten él a családom... De Isten elindított egy pályán. Mert minden kifogásomra küldött ígét. A kapcsolat, ami Isten és közöttünk van, a szereteten alapszik, aki maga Jézus Krisztus. De persze része a jó kommunikáció is. Először kisebb szolgálatokat kaptam az Úrtól. Lementem szerdánként a bibliaórára Hatvanba. Következő héten már gitárral a kezemben dicsőítettem az Istenemet. Azutáni héten bizonyágot tettem Őróla. Szépen lassan nyitotta az elmémet, és a szívemet az Ő tervére. Közben Budapesten zárultak be az ajtók. Kaptam munkát az elmúlt évben, de volt, hogy a szerződés aláírása előtt öt perccel szűnt meg, volt, hogy egy hónappal utána. Az elmúlt egy évben sokat ápoltam idős beteg embereket. Sokuknál ott voltam, amikor meghaltak. Nagy csodája Istennek, hogy láthattam embereket imádkozni az utolsó tiszta pillanataikban. Ám tartós munkát nem kaptam. Csak az ígét, hogy „ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.” (Jn 12,26)

2015 októberében jöttem rá, hogy döntenem kell. Két munka került elélem ugyanazon a napon. Az első munka, egy terapeuta barátom felkérése, aki magánklinikát nyit. Ez a felkérés, és ez a lehetőség felvillanyozott. Hiszen kezdő pszichológus gyakornokként nagynevű terapeuták között tanulhatnám a szakmát, a pénz is csábító volt, és a barátom szerint a keresztény szemléletem nagyon is beleilleszthető az ő buddhista szemléletű kórházának működésébe.

A másik munka kevésbé pénzes, kevésbé úttörő, és sokkal nagyobb szolgálat lenne. Hatvanban egy hátrá-

nyos helyzetű emberekkel foglalkozó klubba hívtak pszichológia mentornak. Ezen alapítványon belül függökkel, fogyatékkal élőkkel, pszichés problémákkal küzdő emberekkel kellene foglalkoznom.

Ez gondolkodásra készítetett, hiszen két teljesen más út rémlett fel előttem, szakmailag és anyagilag egyaránt. Ekkor mentem el a hatvani gyülekezettel egy csendes hétvégére. Ott komolyan kértem Isten útmutatását, és vezetését. És az Úr több oldalról is segítséget nyújtott. Igét küldött, és testvéreket, akikkel beszélhettem a hívásról. És rá kellett jönnöm, hogy Isten választásra kényszerít. Hiszen helyes-e, ha kereszténységgel nem összeférhető helyen dolgozom? Vagy itt az idő végre meghallgatni, elfogadni azt, amit az Úr nekem szánt? És választottam. Egy héttel a csendes hétvége után már visszautasítottam a magánkórházat, és Isten kezébe tettem le az én és gyermekem sorsát. Mert az Úr szólított: „Menj el földedről, rokonságod közül, és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!” (1Móz 12,1)

Félelmetes dolog kiadni a kezemből a gyepelőt. De az Úr mellém állt, és a kommunikációm jobb lett, mint volt. Főleg mert már figyeltem is arra, mit mond, és mit üzen nekem az én Uram. Azt tanultam, hogy a jó kommunikáció az alapja a jó házasságnak. És azt is tanultam, hogy meg kell hallgatni a körülöttem élőket. Érdekes, mennyire nehezen értettem meg, hogy mivel ember vagyok, Istennel is ezt a koncepciót kell követnem. Mert néha hallgatni kell, hogy meghalljuk a szavát.

Féltem a döntésem miatt. De az Úr üzent: „Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne rettegj; mert az Úr Isten az én Istenem veled van és nem hagy el, amíg be nem fejezed mindazt a munkát, amely az Úr házában végzett szolgálathoz szükséges.” (1Krn 28,20)

Ezzel a döntéssel lavina indult meg az életemben. A főbérlet december 31-gyel felmondta az albérletemet. A munkám még aznap megszűnt Budapesten. És az ajtók zárultak. Hatvanban pedig elkezdtek nyílni. Ám még mindig nem volt albérlet, november végén sem. Mindennap bátorított az Úr, hogy legyek türelmes, de nem ez a legfőbb erősségem. És Isten megintett: „Útaimat megfontolom, lépteimet intelmeidhez igazítom.” (Zsolt 119,59)

Végül a kislányom születésnapján éjjel teljesen elkeseredtem, hogy mi lesz, hogyan lesz. És az Úr a teljes kiborulás szélén visszarántott: „Megkérdezte a király borozgatás közben Esztertől: Mit kérsz Eszter királyné? Mit kívánsz? Ha az ország felét is, meglesz!” (Esz 7,2)

Királyné nem vagyok ugyan, de Isten ennél konkrétan nem is hiszem, hogy lehetett volna. Megkérdezett engem, a senki porszemét, hogy: Eszter, mit szeretnél?

Mennyire szeret engem az Isten! Akkor elkezdtem leírni: szeretnék egy otthont, és szeretnék Téged szolgálni!

Másnap felajánlásokat kaptam testvérektől. Vasárnap volt. Az Úr napja! És az Úr és a testvéreim megajándékoztak. Lehetőséget kaptam egy saját lakásra Hatvanban. Nem albérlet, nem kölcsön lakás, hanem egy saját igazi otthon. Mert az Úr mondta: „Bizony gazdagon megáldalak.” (Zsid 6,14)

Közben a hatvani gyülekezet is fordulópontokhoz ért. Az angyalföldi gyülekezet kiírta a december 6-ai dátumot, hogy Nemeshegyi-Horvát Györgyöt és Annát kirendeljek egy istentisztelet keretében a hatvani gyülekezethez. És engem is. Közben Hatvanban bemerítésre készülünk. Minden alkalommal vannak új arcok a szerdai bibliaórán. Áldás van a munkánkon, és ezt minden nap érezzük.

Ám ahol áldás van, ott támadások is vannak. Mert Anna autója tönkrement az autópályán, és Isten védelme és csodája, hogy neki nem lett baja. Külső támadások is érték a lelkész-családot, melyek nagyon megnehezítették az életüket. Nekem a lakás ügyem megtorpant. Napokig nem sikerült semmit elérnem. Hozzá beteg is lettem, és nem is volt biztos, hogy a kirendelésen ott tudok lenni. De az Úr segített, és mind a hárman ott álltunk a gyülekezet előtt. És a gyülekezet imádkozott értünk. Ott együtt, és az alkalom után kisebb csoportokban. És megszűnt a fájdalom. Ott megtapasztaltam, mekkora ereje van, ha egy egész gyülekezet imádkozik az Úr akaratáért.

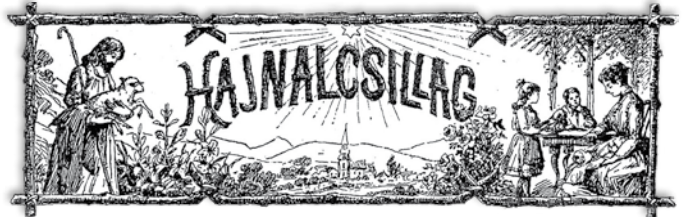
Isten és én

Amikor gyerek voltam, volt bennem egy istenkép. Sokféleképpen láttam magam előtt, ha becsuktam a szememet. Egy valamit viszont sosem tudtam róla, pedig hát tőle kaptuk... Sosem gondoltam, hogy van humorérzéke. Szeretem, hogy Isten nem csak azt látja bennem, aki vagyok, hanem azt is, aki lehetek. És szeretem, hogy magából „csak” annyit mutat meg nekem, amit fel tudok fogni.

Nem rég láttam a Forrest Gump című filmet, és eszembe jutott, hogy Isten és én olyanok vagyunk, mint a borsó meg a héja. Mert a borsó hüvelyében ott van sok-sok borsószem, akiket véd és táplál. Én is így vagyok vezetve az Úr által, és védelmez engem, miközben otthont ad, és éltet, igéivel tanít engem. És ami a legfontosabb: szeret.

*Klobucsárné Rajzó Eszter Mónika
teológiai hallgató – szociális szakirány*

(Megjegyzés: Eszter azóta beköltözött hatvani lakásába kislányával, és január végétől munkát is kapott. A gyülekezet pedig megtartotta első bemerítését, és hivatalosan is megalakult január 24-én.)

GYEREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek!

A mostani feladványban szereplő öt szó betűiből egy igeverset kell kiraknotok. Annyit elárulok, hogy Jézus szavairól van szó, és egy igen ismert igevers. Rakjátok ki az igeverset, és írjátok meg azt is, hogy hol található a Bibliában.

TÉVÉZÉS ZÚGÁSA ALKOT ANYAGA ZIZEG

Segítségként: az „az” szócska háromszor fordul elő ebben az igeversben.

A helyes megfejtést küldjétek be címünkre:

Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Budapest, PF. 171.

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2016. június 30.

Előző feladvány helyes megfejtése:

1. – Tamás
2. – Eszter
3. – Márk
4. – János
5. – Péter
6. – Kain
7. – Lót
8. – Jób
9. – Sára
10. – Márta
11. – Jóel
12. – Jakab

Helyes megfejtést küldtek be:

Tihanyi Csongor (Felsőpetény), Hégely Titusz (Dunaharaszti), Hégely Ábel (Dunaharaszti), L. Torgyik Zsuzsanna (Kiskőrös)
Gratulálunk!

**A JÓ PÁSZTOR megtalálható
az interneten is:**

www.jopasztor.baptist.hu

A kis szénégető gyerek

Amikor ősülni kezd az erdő, a zöldek színe átmeleg sárgába, barnába, pirosas rózsaszínbe. A szivárványnak csaknem valamennyi színe előbukkan. Talán csak a kék a kivétel. Olyanok ott fenn a fák, mintha egy monumentális, elvarázsolt kerítést látnánk. A falu felé gyorsan ereszkedő hegyoldal pedig szépséges varázsszőnyegként terül elénk. Gyönyörködteti a kíváncsi szemlélődőnek a lelkét.

Abban az esztendőben hosszú és fontolgatva langyosodó, óvatosan lehűlő volt az ős. Hajnalonta némi köddel érkeztek a barátságos nappalok. Ebéd után nyugodtan pihenhettek az öregek a ház elé rendszeresített lóca-padokon. Megbeszélték a világ sorsát. Meglásd, háború lesz hamarosan. Minden jel arra mutat.

Negyedik elemibe jártam. Már a második hetet kezdtük hétfőn. Lelappadt lassacskán az iskolakezdeséssel együtt járó örömünk, szabad száguldozásainknak vége szakadt, görnyedtünk a padok fölött. Magoltuk a tananyagot. Nemigen tetszett a szigorú zártság, napon-ta a számonkérés. Valami mindig elfelejtődött, nem úsztuk meg dorgálás, fegyelmezés nélkül.

Egyik reggel – már elkezdődött a tanóra, a táblánál magyarázott a tanító néni, amikor megnyílt hirtelen a tanterem ajtaja. Sután és félszegen bebotorkált egy kissé rendezetlen öltözetű fiatalember. Azt gondolta mindenki előbb, hogy valamelyik szülő jött érdeklődni, tisztázni valamit. De percek alatt kiderült, hogy nem, hanem ez egy „új fiú” az osztályunkban. Szinte már emberes alakja volt. Kopott bőrzeke rajta, fején benyomott tetejű bunda-sapka. Bakancs a lábán, lógó madzag-fűzővel.

„Adj’ Isten!” – morogta félhangosan. Tanító néni leállt az előadással. – „Fogadj’ Isten!” – hangzott a válasz. „Keres maga itt valakit, jóember?” – Megszólalt újra az idegen: „Aha! Hát, a helyemet!” „Na, várjunk csak egy kicsit, és tisztázzuk a helyzetet” – Erzsike néni, a tanító néni szép nyugodtan, türelmesen kikérdezte, megtárgyalták az ügyet.

Kiderült, hogy nem felnőtt még az illető, hanem ő is iskolás akar lenni. Be van íratva a negyedikbe. Hát akkor ő most megérkezett. Mert most jött el annak az ideje. A bátyja megsérült az erdőben. Kimarjult a bokája. Helyettesíteni kellett a „boksáknál” Azért ez a késés. Ma már jobban bírja magát a Lajos. „Hát én meg eljöttem ide.”

Tisztázódott a helyzet. – De hová kellene ültetni? – Énmeltem még volt balkézre egy üres hely. Legyen az az új fiú helye! – „No, Sanyikám, elfogadod szomszédodnak?” Tudtam, hogy erre csak egyetlen válaszom lehet, mégpedig az, hogy „igen”.

Kissé savanyú képpel beljebb húzódtam és oda intetem az ismeretlen újoncnak: „Gyere, tedd le magad,

meg a tarisznyádat!” – A többiek kuncogva nyüzsögtek körülöttünk. Tanító néni még adott nekünk néhány szabad percet. A jövevény? Nevét már bementa, azt is honnét jött: „Bráda Karcsi. Tizenhárom leszek karácsonkor.” – Szénégető az „öreg”, mármint az apja. A Várhegy mögötti erdőben van egy gerenda-házuk. Eddig a szomszéd faluba járt iskolába. Járogatott, meg-megbukott. De most be akarja fejezni a négy elemet. Most ide fog járni. Ez a falu mintha közelebb volna valamennyivel. Alig másfél óra, ha jól kilép az ember.

Gyanakvó óvatossággal, de nagyon kíváncsian próbáltuk megismerni egymást. Kérdezte ő is: „Ki az apád? És miféle?” – Mondom neki a nevünket, és hogy édesapám baptista lelkipásztor. Csak az utolsó szócskát fogta fel igazán, hogy „pásztor”, mert rávágta: „A’jjó! Hát akkor rendbe’ vagyunk. Na, kezet rá!” – És megkötöttük a szövetséget, melyről kiderül most, hogy tényleg igazi és örök, hiszen a mai nap is őt emlegetem, hetven esztendővel az eset után.

Csak néhány nap kellett hozzá, hogy egészen közénk tartozónak érezzük. Az osztálytársak, akik egyébként nagy csibészek voltak, felszabadultan, majd elszabadultan vihogtak körülötte. Ez azt jelenti, hogy egy-kettőre átlépték a közvetlenség határát, és az önkontroll nélküliek elkezdtek csúfolni a Karcsi gyereket. – „Kormosfülűnek”, meg „Erdei Manóknak” titulálták. Kifigurázó szavaikat gyalázkodó mozdulatokkal is igyekeztek színpadiasan aláhúzni.

Egyszer aztán „betelt a pohár”! – Ernő, a cipész fia vihogó pofával kezdte szavalni rímes mondókáját, valahogy így: „Bráda! Bráda! Ráülünk a szádra!” És ennek sokkal mocskosabb változatait is.

„Túrte Karcsi, túrte, ameddig túrhette”! De egyszer aztán elborult az agya. Szünet volt éppen, az udvaron nyüzsögtünk. Begerjedt Karcsi, az új fiú. Felkapta a fal mellől a kis ülőpadot, és ordítva nekivágta Ernőnek. Illetve csak vágta volna. Mert Ernő fel volt készülve a düh-kitörésre és félreugrott. Az elhajított pad engem talált fejen. Előre zuhantam. Betört az orrom, vérzeni kezdett. Nagy púp keletkezett a homlokomon, tenyere-mről, térdemről a téglajárda lehorzsolta a bőrt. Ingem, nadrágom vértől csatakos lett. Nagy sírás-rívást csaptam, ahogy ilyenkor illik.

Megdermedt mindenki. Egyik gyerek rohant a tanító néniért, jöjjön gyorsan, mert az „új fiú” bevadult, tombol a méregtől.

Mielőtt aznap reggel iskolába indultam volna, édesanyám egy kis külön csomagot dugott a táskámba. Beszéltem ugyanis nekik Karcsiról, milyen idegen, magányos. És nagyon szegény is lehet, mert csak néhány irka, meg olvasókönyv lötyög a tarisznyájában. Tízórait még sose hozott magával. Olyankor csak nézi sóvár szemmel, ahogy mi eszünk, és meséli, hogy az ő apja néha egy-egy nyulat, őzikét „szok” fogni a csapdá-

jával az erdőben. Nagyon finom ám azoknak a húsa!

Ezt majd add oda Karcsinak! – mondta nagy nyomatékkal az édesanyám. Tudod, mit tanultunk a vasárnapi iskolában! – „Azért aki tudna jót cselekedni, de nem cselekszik, bűne az annak!” – Így indultam reggel iskolába.

Fölsegítettek a földről, bekötöztek, leporoltak, zsebkendőt nyomtak az orrom alá. Éppen az jutott eszembe: „Hát ennek a vádállatnak adjam én a tízórait? Ebből nem eszik! Nem és nem! Vége a nagy barátságnak! Meg fogja érdemelni, hogy ez után észre se vegyem őt. Mint-ha nem is volna.”

Ám az aranymondás nem hagyott nyugodni. Újra meg újra előbukkant. Hallottam folytonosan: Bűne az annak... Bűne az annak! – Hallod? Az „annak” nem Karacsira vonatkozik, hanem arra, aki tudna jót cselekedni.

Ültünk a helyünkön, búskomorságba esve. Telt-múlt az idő. Egyszer csak Karcsi a jobb kezével megböki az oldalamat. Előbb úgy tettem, mintha észre sem vettem volna. Majd oda súgja: „Sanyi! „Ne haragudj. Hülye vol-

tam. Nem téged akartalak megütni...” – Egy szót se tudtam szólni. Magamba roskadva ültem, egészen a tanítás végéig. – Megszólalt a csengő. Zörgés, csattogás, egyre hangosabb nyüzsgés. Vonultunk kifelé a bejárati kapun, az utcára.

Ott már az árokparton üldögélt Karcsi, a volt barátom, tarisznyával az ölében. Ácsorogtam valameddig. Aztán odaléptem mellé és leültem a fűbe én is. – Az „adjam? – ne adjam?”-vita eldőlt végre bennem. Győzött a jobbik „én”-emben a jobbik igei üzenet. – Rámosolyogtam. Elég fancsali lehetett ez a mosoly. És kezdtem mondani neki: „Nyisd ki a tarisznyádat, Karcsi. Ezt neked hoztam. Anyukám küldte. Hazafelé majd megeszed.” – Most meg ő lett nagyon szomorú. A könnyeivel küszködve mondta: „Köszönöm, Sanyikám! Édesanyádnak is!” – Újra barátként fogtunk kezét. Ő elindult az erdő felé, én pedig szépen hazasántikáltam. Annak a kis éneknek a dallamát füttyörészttem útközben: „Hogy Jézus juha vagyok, azon igen vigadok... Szeret, ismer engemet, és szólítja nevetem”.
Gerzsenyi Sándor

Olvasóink írják

Örömmel vettem kézbe a Jó Pásztor idei első számát, már nagyon vártam. Mindig találok benne nekem szóló üzenetet, hogy miben kell növekednem. Az Úr áldja meg a testvérek munkáját, hogy ez a misszió az Ő segítségével tovább folytatódjon és tapasztaljuk, hogy „nem fogyott el a maroknyi liszt és a korsóban lévő kevés olaj.”

(Iné K. I. – Pécel)

A legnagyobb vigasz az a bizonyosság, hogy a legnagyobb nyomorúságban is Isten szeretete vesz körül. (Kálvin) Ezzel a gondolattal köszöntöm szerkesztő testvéreimet. Isten áldást kívánom kitartó, áldozatos munkájukra.

(S. R. – Komló)

Amikor olvastam Wilhelm Busch írásait, rádöbbenem arra, hogy elődeink mennyi szenvedésen mentek át, de megtartották a hitet. Sőt! Sokuk hite, kitartása példakép kell legyen előttünk. Kérek még sok ilyen cikket. Áldást kívánok a szerkesztőség munkájára.

(G. Gy.-né – Kétegyháza)

Minden alkalommal nagy örömmre szolgál a Jó Pásztor lap megérkezése. Szeretem a benne lévő cikkeket, verseket is, de nem utolsó sorban a kvíz kérdéseket és a keresztretjvény megfejtése általi igeverset is. Mindig találó és lélekemelő. Még azért is izgalmasnak találok, mert az élő hitem erősödik általa.

Amikor egy-egy „nehéznek tűnő” kérdés miatt sokat

lapozom a Bibliámat, és meg is találok a kérdésre a választ örömmre, ilyenkor azonnal az az igevers jut az eszembe, hogy „Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik néktek.” (Mt 7,7) Szeretettel kívánom a lap minden kedves munkatársára Istenünk áldását, hogy továbbra is Istentől kapott bölcsességgel munkálkodjanak a lap tartalmán, hogy akihez eljut e lap, sok szív épüljön általa. (K.S.-né – Miske)

Wilhelm Busch: „Szószékre – kerülő úton” c. cikke igen elgondolkodtatott. Hálával tartozhatom Istennek a mai csendes időkért. Az az óhajom, hogy a bizalmam erős legyen az Úrban minden körülmények között.

(B. T.-né – Ócsa)

Hálával köszönöm a Jó Pásztor legújabb számát. Nagyon értékes írásokat tartalmaz. Én is csak hálával tartozom Nektek, hogy 13. évét érte meg a lap és Isten a kiadás-hoz mindez ideig az anyagiakat is kirendelte. Nagyon meghatott az „Isten és én” H.Ané teológiai hallgató bizonyágtéví írása. Aki Isten tervében benne van, azt az Ő szeretete által a lelegehetlenebb helyzetekben is megkeresi és megmenti.

Nagy kár, hogy Gerzsenyi Sándor különleges kötete csak terv maradt. Nagyon jók a múlt nehéz helyzeteire adott ironikus írásai.

Sokszor mosolygok, ha a Békehírnök 60-as, 70-es évekbeli számait lapozgatom és olvasom, hogy nagyjaink hogy hajlongtak és asszisztáltak a hatalom embereinek.

Sok áldást kívánok a szerkesztőség további munkájára.

(ZB – Pécs-Hird)

Virágvasárnapi zenés áhítat Dömsödön

Március 20-án, Virágvasárnap délután a Dömsödi Baptista Gyülekezetben zenés áhítatra gyűlhattünk össze.

Ez alkalommal *Tóka Szabolcs* orgonaművész, a Baptista Teológiai Akadémia tanára volt a vendégünk, és így együtt – ének-orgonával – szolgálhattunk ezen az alkalmon. A dömsödi gyülekezet épülete azon kevés imaházak közé tartozik, amelyik igazi orgonával rendelkezik. Egy ilyen klasszikus hangszer rendkívüli lehetőségeket rejt magában, nemcsak az imaház díszé és a közös énekek kísérője, hanem hangzása is lehetővé teszi a komolyabb, nagy ívű, kifejezetten ezen hangszerre írt művek megszólaltatását.

Tóka Szabolcs testvér személye és tudása garancia volt arra, hogy ebben a tekintetben sem lehetett hiányérzetünk. Händel, Mozart, Liszt, Bach művei mind magas művészi színvonalon és autentikusan szólaltak meg ezen a csodálatos hangszeren, ezzel is hozzájárulva a méltó ünnepléshez.

A műsort énekszólók és kórusművek tették színesebbé. Egyetlen éneket emelnék csak ki a sorból, mert bennem minden igei gondolat, üzenet ebből az énekből és ez ének köré fonódott: Héthalmi Páth Károly: Jöjjön el a Te országod című gyönyörű énekfeldolgozása.

Héthalmi testvér zenei pályáján jelentős mérföldkő volt az 1935-ben Budapesten tartott Keresztény Ifjúsági Világkonferencia, amelynek rendezője Ádám Jenő zeneszerző, a magyar zenei élet kiemelkedő vezető személyisége, aki az ünnepek alkalmaira a baptistákat kérte fel énekkari szolgálatokra. A 250

tagot számláló kórust Héthalmi testvér vezényelte a világkonferencia két estéjén. Ekkor volt az ősbemutatója a már említett „Jöjjön el a Te országod!” című, erre az alkalomra írt hatszólamú kórusfeldolgozásának. Az 1935-ös események és az utána következők már-már prófétikus magasságokba emelik az éneket, de ha eltekintünk a nagy szavak használatától, abban mindenképp egyetérthetünk, hogy fájón őszinte és aktuális imádsággá vált az ének.

Jézus bevonulásánál a 118. zsoltár szövegét idéző „Áldott aki jön az Úrnak nevében! Hosianna! Uram segíts!” kiáltás számomra egybecseng a Mi Atyánk „Jöjjön el a Te országod” sorával. Aki Hosiannat-Hozsannát kiált, nem csupán egy ujjongó üdvözlést fogalmaz meg, hiszen a szó jelentése: Kérlek ments meg! Természetesen magában hordozza a szabadulás, megmenekülés csodálatos reménye fölött érzett örömet, mert megtaláltuk a megmenekülésünk zálogát jelentő személyt, a Messiást. Az akkor hozsannázók nem tudták, hogy a dicső bevonulást nagypéntek, majd a még dicsőbb húsvét-vasárnap, a feltámadás követi. Számunkra azonban ezek az ünnepek már összeérnek, és nem tudjuk, nem is kell őket egymástól független voltukban szemlélni.

Semmi meglepő nincs hát abban, hogy a régi ének üzenete ma épp oly aktuális, mint 81 évvel ezelőtt.

Egy-egy ilyen zenés istentisztelet nem szórakoztatni akar, vagy a szokványostól eltérni, sokkal több ennél: evangélium, örömhírhordozó, Isten által megáldott zeneszerzők művein keresztül. Csodálatos adomány a mi mennyei jó Atyánk részéről, hogy nem csak prózában, hanem énekekben is lehet az evangéliumot hirdetni.

Szappanos Tibor

KVÍZKÉRDÉSEK

KÉRDÉSEK JÁNOS EVANGÉLIUMÁBÓL

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő. 2016. június 30.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

- Jeruzsálem melyik kapuja közelében volt a Bethesda-tó?
 - Ékes-kapu
 - Ó-kapu
 - Juh-kapu
 - Heródes-kapu
- Hány nagy halat fogtak a csodálatos halfogáskor?
 - 37
 - 53
 - 107
 - 153
- Hány kővedret töltöttek meg vízzel a kánai menyegzőn?
 - 3
 - 6
 - 12
 - 20
- Melyik ünnepre ment el Jézus titokban?
 - Lombsátor-ünnep
 - Púrim-ünnep
 - Engesztelés-ünnep
 - Templomszentelés-ünnep
- Melyik településen keresztelt János?
 - Korazim
 - Betánia
 - Kapernaum
 - Názáret
- Kinek mondták: „A Mester itt van, és hív téged”?
 - Zákeus
 - Lázár
 - Mária
 - Tamás
- Az egyik tanítványt három névvel is illeti az evangélium. Melyik nevet NEM használja rá?
 - Péter
 - Simon
 - Iker
 - Kéfás
- Melyik tóban kellett megmosnia a szemét a vakon született embernek?
 - Genezáret-tó
 - Gyilkos-tó
 - Bethesda-tó
 - Siloám-tó
- Mi a Tibériás tavának másik neve?
 - Galileai-tenger
 - Holt-tenger
 - Vörös-tenger
 - Fekete-tenger
- Kiről szól ez az idézet? „Ímé egy igaz ember, akiben nincs álnokság”
 - Jézus
 - Mária Magdaléna
 - Nátánél
 - Keresztelő János

- Melyik város mellett volt Jákób forrása?
 - Betánia
 - Sikár
 - Sikem
 - Kána
- Kivel beszélgetett Jézus, amikor elhangzott a híres mondat: „Mert úgy szerette Isten e világot...”?
 - Nikodémus
 - Nátánél
 - Kajafás
 - Péter
- Melyik volt András és Péter városa?
 - Betánia
 - Betsaida
 - Kapernaum
 - Samária
- Hány csarnoka volt a Bethesda-tónak?
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1-c Mt 7,15; **2-b** Mt 10,29; **3-d** 1Kir 10,22; **4-b** Bír 14,8; **5-a** 1Móz 24,10; **6-c** Jel 22,15; **7-a** Mt 23,24; **8-d** 2 Kir 17,25; **9-c** 1Sám 6,4; **10-b** ApCsel 9,36; **11-a** Ézs 34. rész; **12-c** 1Móz 49,27

Helyes megejtést küldtek be:

Székely Irén (Sarkad), Szutor Józsefné (Bp.), Piros Elemérné (Bp.), Mészáros Lajos (Maglód), és további 55-en, lásd a keresztretjvény-megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.
Gratulálunk!

Szeretettel kérjük azokat a testvéreket, akik fontosnak tartják a gyermekmissziót, a Jó Pásztor újság megjelenését, a Szőkepusztai Konferenciákat, a tábor és az imaház fennmaradását, hogy támogassák munkánkat!

A legkisebb adományt is visszaigazoljuk. Imádkozzunk a konferenciáért, és a nyári táborokért!

– a szerk –

Pünkösdi himnusz

Bódás János: Szentlélek, szállj alá c. versét (1971.) megzenésítette: Tóka Szabolcs, Székesfehérvár, 2016.

Maestoso

Szent Lé- lek szállj a- lá: e - rő, kincs, é - gi fény...

Org. *f*

10 A vi- lág o- ly gaz- dag, és mé- gis o- ly sze- gény! Ha- tal - ma- sok - nak, kik ve- ze - tik a né -

19 pet, s fégy - ver van ke- zük - ben, adj nagy böl - ces - sé - get! *ff* Krisz tus

28 in - du - la - tát vidd a föld - re szer - te, s Te u - ral - kodj ben - nünk bé - kes - ség - nek Lel - ke! Lel - ke!

Org. *f*

38 Üzz el a szi - vek - ből vad ha - ra - got, sér - tés - t,

48 né - pek se - gye - sek közt te - remts egy - et - ér - tés - t! Any - nyi még az ön - zés, a gyü - lö - let - vedd el! Tölts be

Org.

58 min-den szi-vet em-ber - sze-re - tet - tel. *f* Él - ni vá-gyunk, mé-gis vesz - ni ké-szül min-den...

Org.

67 *Molto maestoso* Mentsd meg a vi-lá - got *ff* Szent - lé - lek - Úr - is - ten! *a tempo* ten! *a tempo*

Org.

S. D. G.

MEGHÍVÓ

Ebben az évben is a szokásos időben július utolsó vasárnapján,
azaz **31-én** tartjuk a **SZŐKEPUSZTAI KONFERENCIÁT**
10.30 órai kezdettel. (Gyülekező és bevezető zene 10.00 órától)

A konferenciát a tavalyi helyszínen rendezzük meg Libickozmán, a Jó Pásztor erdőben. Miután beérkezünk a faluba, a helységjelző tábla után az út baloldalán kb. 150 m-re van egy buszmegálló, itt már lehet parkolni. Az erdő a buszmegálló mögött található.

A konferencia témája: „Pihenjete meg egy kevéssé.” (Mk 6,31)
A testi-lelki felüdülést szolgálja az árnyas erdő évszázados fákkal, az igei szolgálatok,
bizonyágtételek, énekek – köztük az új tábori induló –
Tóka Szabolcs testvér szerzeménye.

A szőkepusztai imaházban a baráti kör találkozója
délután 14.30-kor kezdődik.

Az étkezés önellátóan történik

– bár eddig még minden évben vendégül láttuk
a konferenciázókat finomabbnál finomabb
„pusztai” ételekkel – lehet, hogy így lesz most is.

A déli órákban jut idő játéokra, beszélgetésre
és egyéb fakultatív programokra.
(További információ a 06-20/886-0845-ös
telefonon)

Szeretettel várunk mindenkit!

	1	2	3		4	5	6	7		8	9	10	11	12
13					14					15				
16				17		18			19					
20					21			22					23	
		24					25					26		
27	28		29	30		31				32				
33		34		35					36	37				38
	39		40	41		42		43		44				
45					46		47					48		49
		50			51	52				53	54		55	
56	57			58					59		60	61		
62			63		64				65		66			67
68		69						70			71			
72						73			74		75			
76														

Bíboráros asszony volt 49. Jeremiás lakhelye 52. Zokog 54. Gyarló 57. Izrael egyik törzse 58. A pusztában vándorló izráeliták eledele volt – ford. 59. Római 501 61. Szeretett volna 63. Olaszország fővárosa – angolul 65. Növények kártevője 66. Duplázva: az egyik nagyszülő 67. Edömi város, nem messze onnan, ahol Salamon a hajókat építtette (Kár.ford.) 69. Lábbal továbbít valamit 70. Gubós növény 73. Emel! 74. Vágófelület

Beküldési határidő: 2016. június 30.
A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:
„Ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” (2Kor 4,16)

Helyes megfejtést küldtek be:
 Polányi István* (Bp.), Lőrincz Jánosné* (Bp.), Martonné Szepák Margit* (Tahitótfalu), Kovács Bálint* (Újkígyós), Sáfri János* (Pécel), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Lisztes András* (Albertirsa), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Gulyás Ernőné* (Bp.), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Pető Albertné* (Budakeszi), Veszényiné Ács Magdolna* (Pécel), Gaál Miklósné* (Tard), Hégyel Béláné* (Békés), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Czup Elekné* (Debrecen), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Kovács Sándorné* (Miske), Bató Tiborné* (Ócsa), Zóka Bejámin* (Pécs-Hird), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Spangenberg Rudolf* (Kömlő), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Lomjángszkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskőrös), Andrásik Andrásné* (Felsőpetény), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Vajda Jánosné* (Orgovány), Hégyel Ferenc* (Dunaharaszti), Sándor Mária* (Bp.), Gyarak Lászlóné* (Békés), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Dan János* (Békés), Farkas Gyuláné* (Csengőd), Horváth Jánosné* (Fadd), Török Sándor* (Debrecen), Kisné Ady Éva* (Békés), Laczkovszki házaspár* (Pesterzsébet), Polányi Károlyné* (Bp.), Kerekes Béláné* (Mágocs), Kiss Antal* (Gyula), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Döme Károlyné* (Zirc), Laskovicsné Pintér Etelka* (Isaszeg), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Marjai Sándor* (Miskolc), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Marton András* (Bp.), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Rácz Irén (Hajdúböszörmény), Németh Emília (Szobathely), Csábi Marietta (Nógrádmegyer), Forrás Ferenc (Bp.), Juhász János (Kiskunhalas), Rózsa Béláné (Veresegyház), Papp Béláné (Pécs), Pető Gézánné (Miskolc), Nyári István Lászlóné* (Kaposvár), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Vincze Jolán (Domoszló).

Könyvjutalomban részesült:
 Horváth Jánosné (Fadd), Rózsa Béláné (Veresegyház), Csábi Marietta (Nógrádmegyer), Rácz Irén (Hajdúböszörmény), Andrásik Andrásné (Felsőpetény).

Gratulálunk!
Jutalmukat postán küldtük el.

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers részletei függőleges 25, vízszintes 76, függőleges 13, vízszintes 1 és vízszintes 65 alatt található. Megfejtendő az igevers és az igehely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. A megfejtendő igevers negyedik része 13. Női név 14. ... sátorfalvai, falucsoport, melyet Manassé egyik fiáról neveztek el 15. Hítségő 16. Izrael királya, aki mindössze hét napig uralkodott 18. Felsoroló szócska 19. Marokkói város 20. A négy király egyike, akik fogságba vitték Lótót és családját 22. Vízvezetés céljából talajba vajt mélyedés 23. Feltéve 24. Osztrák és spanyol autójel 25. Duna betűi keverve 26. Náhor fia 27. Nyom közepe 29. Négylábú háziállat 31. Noé egyik fia – névelővel 32. Igeköti 33. Benjámin egyik leszármazottja (1Móz 46) 35. Palesztin kikötőváros 36. Erről a hegyről láthatta meg Mózes az ígért földjét 39. Izrael királya volt, Hósea megölte (Kár.ford.) 42. Járom 44. ...-Haézer 45. Anna és Elkána fia 47. Levélkezdemény – ford. 48. Durran páratlan betűi 50. Kerti munkát végez 51. Dávid apja 53. Latin „é” 55. Izületrögzítő szalag 56. Csendestárs! 58. Főember, aki Nehémiással együtt megpecsételte a szövetséget – Kár.ford. (Neh 10)60. Egy fél sajt! 62.

Kén és Urán vegyjele 63. Róna egynemű betűi 64. Betűt vet 65. **A megfejtendő igevers ötödik része** 68. Izrael egyik táborhelye a pusztai vándorlás során (4Móz. 33) 70. Mértékegység, rövidítve 71. G-vel a végén: hasonló, bizonyos szempontokból egyező 72. Náhor második felesége – Kár.ford. 73. Az egyik tanítvány 75. Huzal 76. **A megfejtendő igevers második része**

Függőleges: 1. Izrael egyik táborhelye a pusztában, 12 forrása és 70 pálmafaja volt 2. Város Gád törzsi területén (4Móz 32) 3. Jákób új neve 4. Dorgáló szócska 5. Lévíta Gersón nemzetségéből (4Móz 3) 6. Saul király atyja 7. Valaminek a hiánya 8. Sámson összedöntötte a templomát 9. Egy részét lerakja! 10. Sém egyik fia 11. Jób egyik barátja 12. E városra is jajt kiáltott Jézus (utolsó betű N helyett M) 13. **A megfejtendő igevers harmadik része** 17. Angol ha 19. Helység, ahol Abimélek lakott (Kár.ford) 21. Kutya 22. Lámek egyik felesége 25. **A megfejtendő igevers első része** 26. E helység közelében van Hágár kútja 28. Naomi egyik menyje 30. Olaj egynemű betűi 31. Vonatkozó szó 32. A lepke fejlődésének egyik szakasza 34. Pál egyik munkatársa, aki később elhagyta őt (Kár.ford.) 37. Sodoma királya volt 38. Annak a latin feliratnak a kezdőbetűi, amely Krisztus keresztségén volt 40. Etiópia régi bibliai neve 41. Alex egynemű betűi 43. Becézett női név – az első magánhangzón ékezet nélkül 45. Pál egyik munkatársa, akit Macedóniába küldött – ford. (Kár.ford) 46.